

[Ib Christensen]

Med disse ord skal jeg tilsige mit partis støtte til det af fru Grethe Fenger Møller fremsatte dagsordensforslag.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Den debat, der har været i dag, har været en dejlig og rolig og saglig debat, og det er vel ikke nogen overdrivelse at sige, at den i nogen grad står i modsætning til det, der blev udtalt til pressen omkring den 20. oktober i år, netop da finansministeren havde udsendt sit sidste cirkulære. Det viser, at de debatter, forespørgselsdebatter, der rejses i folketinget, ikke altid er unyttige. Det kan også give anledning til eftertænksomhed og lidt fornuftig overvejelse, måske også af det, der blev sagt for bare en måned eller to siden.

Jeg vil ikke finde det rigtigt at gå ind i en kommentar til de enkelte talere, men vil tage nogle synspunkter frem, som har været berørt.

Det er vist rigtigt at sige, at der ikke er nogen i denne sal, der mener, at regeringen har overtrådt nogen lov, så derfor er det altså ikke det, der er emnet i dag. Jeg ved ikke, om jeg også kunne tillade mig en lille vurdering af tingene, der går i retning af, at det, regeringen og finansministeren ville med deres sidste cirkulære, selvfølgelig primært var at tage konsekvensen af, at det ikke havde været muligt på grundlag af de gældende regler at lave en ensartet behandling, og derfor måtte man, om jeg så må sige, lempe på tingene. Det, der har været ideen i det, kunne let udlægges på den måde, at det er de små syndere, man lader slippe, mens de lidt større altså bliver dømt og deres sager bliver afgjort i overensstemmelse med et i grunden rigtigt princip.

Der er selvfølgelig en enkelt taler, der har været fremme med nogle stærke synspunkter. Det var hr. Glistrup. Hr. Glistrup talte om bløde, vattede formuleringer. Om det vil jeg blot sige, at det, der står i denne lov, altså ikke er opfundet under denne regering, såmænd heller ikke under Kampmann, vist ikke engang under H. C. Hansen, som jeg med glæde noterer at hr. Glistrup så ofte henviser til som den eneste rigtige regeringsleder i dette land. Det er noget, der ligger meget langt tilbage, måske i 1919, måske længere tilbage. Altså i de hårde tider har

man formuleret de vendinger og de formuleringer, som nu engang gælder i den nuværende tjenestemandsløve. Jeg synes, det er urimeligt – også selv om vi må tage afstand fra de arbejdsnedlæggelser, der har været – at bruge dette som udgangspunkt for en påstand om, at tjenestemændene føler sig som herremænd. Det er en form for argumentation, som jeg ikke synes man bør anvende, og den har heller ikke nogen som helst reel dækning. Jeg var overrasket over at høre hr. Glistrup sige, at man skulle bøje sig for staten. Det vil vi gerne. Jeg troede ellers, at staten for hr. Glistrup var den grimme, stygge ulv i enhver situation.

Jeg vil om den dagsorden, der er fremsat, sige, at det er en dagsorden, som regeringen ikke kan have alvorlige indvendinger imod. Den siger for det første, at folketinget beklager den uens fremgangsmåde. Det gør regeringen også, men vi lægger vægt på, at denne uens fremgangsmåde er en næsten uundgåelig følge af de nuværende regler, og på den baggrund har vi ikke noget imod denne dagsorden.

For det andet siger dagsordenen, at man vil bevare tjenestemandsbegrebet, tjenestemandssystemet. Det er også en vending, som vi fra regeringens side kan acceptere. Jeg skal ikke i dette øjeblik kunne sige, om tjenestemandsbegrebet skal anvendes i det omfang, det har i dag – det er en anden historie. Men i hvert fald er det et rigtigt og godt princip, som har stået sin prøve, og så må fremtiden og forhandlinger om samme sag vise, i hvilket omfang det skal gælde.

For det tredje siges det i denne dagsorden, at man opfordrer regeringen til at lægge forslag frem til nye regler. Det var lige netop, hvad jeg lovede i min redegørelse, så også det kan vi acceptere.

For det fjerde siges det i dagsordenen: fuld respekt for tjenestemandsbegrebet. Der til har jeg at sige, at deri må også ligge, at der hos folketingsflertallet, som jeg forventer vedtager denne dagsorden, er en helt sikker opfattelse af, at det må bero på forhandlingerne med tjenestemandsoorganisationerne.

Det sidste er dette med den ensartede behandling. Ja, det er et mål, man må sætte op, et mål, man må søge at gennemføre så langt som muligt. Jeg tror dog, at det er vældig vigtigt at gøre sig klart, at arbejdsmarkedet, både det private og det offentlige, er et så